

ה"ת 60856/01/16 - מדינת ישראל נגד שלמה פחימה, אוהד פחימה

בית משפט השלום בחיפה

ה"ת 60856-01-16 פחימה ואח' נ' משטרת מרחב חוף/מטה מרחב חוף - חיפה
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

מספר בקשה: 6

בפני כבוד השופט אחסאן כנעאן
מבקשים
נגד
משיבים
1. שלמה פחימה
2. אוהד פחימה ע"י עוה"ד גב' תמי אולמן

החלטה

לפני בקשה דחופה להורות על הארכת המועד להחזקת תפוס לתקופה של 15 ימים ובקשה לעיכוב ביצוע החלטה להחזיר תפוסים עד למתן החלטה בבקשה זו. בקשה זו מעלה שאלה האם ניתן להורות על המשך החזקת תפוס בדמות סכום כסף במקרה בו החשדות הם לעבירות של ניהול הימורים, משחקים אסורים והלבנת הון על מנת לאפשר לרשויות המס לנקוט בהליך של גביה מנהלית?

רקע

1. ביום 17.9.2015 נעשה חיפוש על ידי משטרת ישראל בביתם של המשיבים במהלכו נתפס סכום כסף בסך של כמיליון ₪. בעקבות כך המשיבים נחקרו במשטרה בחשד לביצוע עבירות של ניהול משחקים אסורים, הימורים ועבירות לפי חוק איסור הלבנת הון.

בקליפת האגוז אציין כי נוהלו בין הצדדים מספר הליכים שעיקרם סבים סביב בקשת המשיבים להחזרת תפוס, שאינני מוצא לנכון לפרטם במלואם על מנת לא להלאות. בית המשפט מפי כבוד ס. הנשיא קנטור הורה ביום 19.4.2016 על החזרת כמחצית מהסכום לידי המשיב מס' 1 לאחר שקבע כי ישנם ראיות שחלק ניכר מהסכום שנתפס מקורו במקורות לגיטימיים כגון פיצויים שקיבל המשיב מס' 1 ממקום עבודתו.

2. בערר שהוגש על החלטה זו נקבע ביום 9.6.2016 על ידי בית משפט המחוזי כבוד השופט אלון כי כל

עמוד 1

הסכום שנתפס מקורו לכאורה בכספי הימורים זאת לאחר שנקבע במסגרת הערר כי קיימות אינדיקציות לכך שמרבית הסכום שקיבל המשיב מס' 1 בעבר "נאכל" עם השנים. עוד נקבע כי מעיון בתדפיסי הבנק לא עולה כי סכום הפיצויים נמשך ב"מכה אחת" או במספר פעימות משמעותיות. לכן לגבי סכום זה אישר בית משפט המחוזי על המשך החזקתו בידי המשטרה לתקופה של 45 יום מיום מתן ההחלטה כאשר בתום תקופה זו נקבע כי במידה ותוגש בקשה נוספת בית משפט השלום יפעל בהתאם לחוכמתו. באשר למחצית הסכום השנייה בהתאם הרי הוא ימשיל להיות מוחזק עד ליום 26.8.2016 בהתאם להחלטת כבוד השופט רוזיניס שניתנה בחודש פברואר ש"ז.

טענות הצדדים בתמצית

3. המבקשת טוענת כי החקירה בעניינם של המשיבים הסתיימה ובשלב זה שוקלת התביעה האם יש מקום להגיש כתבי אישום אך טרם התקבלה החלטה בעניין זה. יחד עם זאת, התביעה אינה טוענת בבקשתה כי יש להמשיך ולתפוס את הכספים בשל אחת התכליות המוכרות בהתאם לדין אלא טוענת כי יש לעשות כן על מנת לאפשר לרשויות המס לנקוט בהליך של גביה מנהלי. בהקשר נטען כי התקבל מכתב מפרקליטות חיפה מחלקה אזורית מיום 21.7.2016 לפיו נדרשה אורכה נוספות של 15 יום להחזקת הכספים על מנת לאפשר לבחון נקיטת הליך זה. לכן על מנת לאפשר לפרקליטות האזורית למצות את המהלך יש להיעתר לבקשה למתן אורכה.

4. המשיבים מתנגדים לבקשה וטוענים כי לא מתקיימות שום עילה מן העילות המנויות בדין להמשיך ולתפוס את הכספים. עוד נטען כי רשויות המס היו מעורבות מתחילת הדרך בהתאם להצהרות שונות שהשמיע בא כוח המדינה במהלך הדיונים השונים ולכן הצעד שננקט כעת תמוה וננקט בשיהוי.

דיון והכרעה

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

סעיף 32 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי קובע ותווה את תכליות התפיסה של חפצים כדלקמן:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה."

על פי הפסיקה תפיסה יכולה לשרת מספר תכליות: "תכלית מניעתית ביחס לחפץ העשוי לשמש לביצוע עבירה שטרם נעברה [...]"; תכלית ראיתית - אם החפץ עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה; או תכלית של חילוט - אם בחפץ נעשה שימוש לצורך עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה" (רע"פ 7600/08 אברם נ' מדינת ישראל, פס' 10 והאסמכתאות שם (7.4.2009); בש"פ 5564/14 אהוד טננבאום

נ' מדינת ישראל (18.9.2014); בש"פ 8793/12 מדינת ישראל נ' אברהים סעדי (17.12.2012).

6. בענייננו המבקשת לא טוענת לאף אחת מהתכליות הנ"ל אלא מבקשת להמשיך והחזיק בכספים לתכלית של גביית מס. לא פעם צוין בפסיקה כי התכליות שמניתי לעיל באות להגשים את תכלית ההליך הפלילי (ראו: בש"פ 555/07 יחיא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]). תפיסת חפצים לרבות כסף פוגעת בקניינו של אדם כאשר מנגד עומד אינטרס הציבור להעמיד עבריינים לדין ולחקור ביצוע עבירות (ראו: עניין אברם לעיל). לכן תפיסה שלא לתכלית מן התכלית האמורות בחוק שיש פגיעה בזכויות יסוד כזכות הקניין דורשת הסמכתה מפורשת בחוק. לעניות דעתי יש לראות ברשימת התכליות רשימה סגורה זאת ברוח הפרשנות שהשרו חוקי היסוד על החקיקה בכלל ועל החקיקה הפלילית בפרט.

בדנ"פ 2316/95 גנימאת נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4) 589 נפסק בהתייחס לעילות המעצר המנויות בחוק סדר הדין הפלילי כי לאחר חוק היסוד, אין מנוס מלהעדיף את הפרשנות הגורסת כי מטרת המעצר הינן לעולם אלו המנויות בחוק סדר הדין הפלילי. עוד נפסק כי פרשנותו הסעיף הרלוונטי העוסק בעילות המעצר לאחר חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, הינה דוגמה טובה להשראתו של חוק היסוד על פרשנות חקיקה שקדמה לו. בעוד שקודם לחוק היסוד היה בידי הפרשן לבחור באחת מן הפרשנויות הלגיטימיות שנתן בית המשפט העליון לאותו סעיף, הרי שאחרי חוק היסוד אין עוד מקום להעדיף פרשנות המעמידה את עילת המעצר טרם הרשעה על הצורך במעצר הרתעתי, או על הבטחתו של אמן הציבור באפקטיביות של המשפט הפלילי. מרחב הבחירה הפרשנית שהיה לפרשן בעבר נצטמצם עתה מכורח חוק היסוד, ואין הוא חופשי עוד להעדיף פרשנות שרוח חוק היסוד אינה שורה עליה.

בדומה עילות התפיסה צריכות להיות מוגבלות לאלו המנויות בחוק ולתכליתו. התפיסה נועדה להעמיד עבריינים לדין ולחקור פשעים. היא לא נועדה לאפשר למדינה לגבות מיסים כפי שמבקשת. בידי המדינה עומדים כל הכלים לבצע גביה מנהלית במסגרת החוקים שנועדו לכך. לאור זאת אין לאפשר במסגרת סמכות התפיסה שבידי המשטרה להשיג תכלית זרה להליך הפלילי.

7. בשים לב לכך לא ניתן להיעתר לבקשה בשל רצון רשויות המס לשקול הליך של גביה מנהלי.

בשים לב לכך אני מורה על דחיית הבקשה וביטול עיכוב הביצוע שניתן במעמד צד אחד.

מזכירות בית המשפט תמציא העתק מהחלטה זו לבאי כח הצדדים.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשע"ו, 27 יולי 2016, בהעדר הצדדים.